

גאל יגאל

זרוע - מצורע

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

04
דרך חדשה
אל תהיה
אהרן!
שנורר!

02
מלחן רבנו
הטן ששכח
לספור
ספירת העומר

05
לייחוט של השראה
אהב, בכי,
אשפור

07
לגדל בחכמה
הרופא לנשמה

09
לאשת חיל
עקרת בית
או קרירה?

12
אמונה בגבע
גם שקשה לפעמים

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח"פ	ב"ש
כניסה	18:54*	18:52	18:54
יציאה	19:45	19:44	19:44
ר"ת	20:35	20:32	20:33

בירושלים: לנהגים 40 דק' 18:34

סנדק או מוהל שיש בידם עבירות ומעשים שאינם הגונים? לא אוכל לשתוק ולסבול זאת בנפש שקטה, כי מהותי היא קנאות לכבוד שמים ואין בי כוח לכבוש את פי".

ההבטחה הגדולה

בכל ברית מילה שאנו חוגגים ושומחים בה, אנו מקפידים להכין כסא מיוחד ומפואר הנקרא "כסא של אליהו". המנהג הזה מושרש עמוק במסורת ישראל לדורותיה ולדורות עולם, אך מהו המקור שלו ומה הסיפור הגדול העומד מאחוריו? המדרש מספר לנו סיפור מרתק ומעמיק על הרקע לכך, סיפור שמגלה לנו אמיתות גדולות ויסודיות על יחסו של הקב"ה לעם ישראל ועל האהבה הבלתי נדלית שהוא אוהבם.

כאן מגיעה ההבטחה הגדולה והמרוממת שנותנת תקווה וחיוק לכולנו. הקב"ה הבטיח לאליהו הבטחה ברורה ומוחלטת: "אם תגיע לשם, אני מבטיח למחול להם על כל העוונות שלהם, ולא יעכב שום דבר את הסליחה". ולא רק למשתתפים הפעילים בטקס הקדוש, אלא הקב"ה הוסיף ואמר שאם הקהל כולו ישוב בתשובה שלמה באותו מעמד קדוש ומרומם, הוא מוחל, סולח ומכפר לכולם יחד. לכן, זמן ברית המילה הוא "עת רצון" אדירה ונדירה שאין כמותה. זהו רגע ייחודי שבו שערי השמיים פתוחים לרווחה למחילה ולסליחה ולכפרה, בזכות נוכחותו הנשגבת של "מלאך הברית" עצמו - אליהו הנביא, שבא להעיד על נאמנותם של ישראל לבריתם הנצחית עם אביהם שבשמיים.

בתקופה קשה ואפלה לעם ישראל, תקופת אחאב ואיזבל. המלוכה שבה העבודה זרה פשתה ושטפה את הממלכה כמבול, אליהו הנביא הרגיש בכאב עמוק שהעם מתרחק מבורא עולם ומשכח את שורשיו. מתוך קנאתו הבוררת כאש לה' ולאמת, הוא עלה ודיבר לפני הקב"ה ואמר בכאב ובמרירות לב: "כי עזבו ברייתך בני ישראל". הוא קטרג על עם ישראל, אמנם מתוך כוונה טהורה ואהבת האמת הצרופה, אך בכל זאת - קטרג על הבנים לפני אביהם שבשמיים.

יש כאן גם לימוד עצום וסוחף ומוזעזע על כוחה ועוצמתה של ראייה חיובית. אליהו הנביא "נענש" לכתת את רגליו בכל קצוות העולם בכל עת ועת ובכל מקום, ולוותר על חידושי התורה הנשגבים שהיה שומע במתיבתא דרקיעא - רק כדי שילמד לראות בעיניים פקוחות את הטוב שבישראל ולהעיד עליו בפני כל. ואם אליהו הגדול, הנביא הקנאי שכולו אמת וכולו קודש וכולו בוער לשם שמיים, נדרש לתקן ולכפר על מילה אחת בלבד שיצאה מפיו כנגד עם ישראל, ולשלם על כך בטרחה ובנדודים עד קץ הדורות - על אחת כמה וכמה שאנו, פשוטי העם וקטני הערך, צריכים להיזהר בכל מאמצינו ולהרגיל את עצמנו ואת ילדינו לדבר רק טוב, ללמד זכות בכל מצב, ולראות את הניצוץ הטוב הטמון בכל יהודי ויהודי בכל מצב שהוא ובכל שעה שהיא.

הקדוש ברוך הוא, שהוא אב רחמן ואינו סובל כלל קטרוג על בניו האהובים, לא אהב את הדברים האלו ולא היה יכול להניח להם. הוא אמר לאליהו: "כך אתה מדבר על הבנים שלי? חייך, אני גוזר עליך שתצטרך להגיע לכל ברית מילה שתיערך מעתה ועד עולם, כדי שתראה במו עיניך ותעיד בעצמך שעם ישראל שומרים אמונים לברית אברהם אבינו, דור אחר דור ולעולם ועד". אבל אליהו הנביא, שהיה קנאי לאמת עד עצם נשמתו ועד שורש יצירתו, טען בפני הקב"ה: "רבונו של עולם, אני קנאי מטבעי ומעצמיותי! מה אעשה אם אגיע לברית ואראה שם אנשים שאינם צדיקים גמורים

שבת שלום ומבורך!

אמונה ובטחון

רציים להתחדש ולהתחזק? סרקו עכשיו

חדש!

חזק על המדרג

ספרו החדש של הרב יגאל כהן "אמונה ובטחון" מעניק חיוק באמונה בה' וכוח להתמודד עם האתגרים הקטנים והגדולים של החיים

משלחן רבנו

לכבוד ידידי ורעי הגבאי היקר והנעלה ה' יאיר כהן הי"ו, אשדוד.

אודות שאלת כבודו, בענין קטן שהגיע לגיל חינוך, והוא מקפיד בכל יום לספור ספירת העומר, ויום אחד שכח לספור העומר בלילה וביום, האם רשאי במקרה כזה להמשיך לספור בברכה. והנני להשיבו בקצרה.

הנה מרן בשלחן ערוך (סי' תפט סעיף ח), פסק שאם אדם שכח לספור את העומר גם ביום וגם בלילה, מכאן ואילך סופר בלי ברכה, כיון שאנו חוששים לסברת בעל ההלכות גדולות (המוכא בתוס' מגילה כ ע"ב. מנחות סה ע"א), שכוונת הפסוק 'תמימות', היינו שכל הימים הם מצוה אחת, ואם חיסר יום אחד הפסיד כל הספירה. ואינו רשאי להמשיך לספור בברכה מחמת הספק שמא הלכה כדעת בעל הלכות גדולות. (אמנם אם נזכר ביום יכול לספור אז בלא ברכה, ומכאן ואילך ממשיך לספור בברכה, וכמבואר בש"ע שם).

אלא שלגבי קטן ששכח יום אחד לספור העומר, הדין שונה, ואע"פ ששכח לספור בלילה וגם למחרת ביום, יכול להמשיך לספור בברכה, וטעם הדבר הוא ע"פ מה שכתבו התוספות (ר"ה לג ע"א ד"ה הא), שקטן אינו מוזהר על 'לא תשא', וא"כ אין לחשוש לסברת בעל ההלכות גדולות משום ברכה לבטלה.

ואף שגדול במקרה כזה אסור לו להמשיך לספור בברכה, מכל מקום בקטן כדי לחנכו במצוות, יש להורות לו להמשיך לספור בברכה, בצירוף דעת התוס' (שם), שחולקים ע"ד הבה"ג וסוברים שאף גדול רשאי להמשיך לספור בברכה, יש לסמוך על דבריהם על כל פנים בקטן. וכן העלה בחזון עובדיה (יו"ט עמ' רכא), בקצרה ע"ש.

מסקנת הלכה: קטן ששכח לספור העומר יום אחד, רשאי להמשיך מכאן ואילך לספור בברכה.

שאל את הרב

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם צריך לפסוע ג' פסיעות בסוף הקדיש (ב'עושה שלום') כמו בסוף תפילת שמונה עשרה?

נכון לפסוע כמו בתפילת שמונה עשרה. (ש"ע סי' נו ס"ה. מנחת אהרן כלל י סי' כט. שו"ת יביע אומר ח"ה או"ח סי' ט).

האם מותר לשרוק בפיו בשבת?

מותר, ואפילו שמנעים קולו דרך שיר. (רמ"א סי' שלח ס"א. ובחזו"ע שבת ח"ה עמ' רלו).

האם מותר לאכול עם תפילין?

בסעודת קבע צריך להוריד התפילין. אבל אכילת עראי שרוצה לטעום קצת עוגיות או פירות וכדו' מעיקר הדין מותר לאכול עם התפילין, אך יזהר שלא יסיח דעתו מהם. ומכל מקום לכתחילה יש להימנע אף בסעודת עראי, אלא א"כ הדבר יגרום לביטול תורה. (ש"ע סי' מ ס"ח. שו"ת לב אברהם ווינפלד ח"א סי' ה. ילקו"י שם ס"ז).

בתקופה האחרונה אנו מארחים בבינתנו את חמי שיחי', שהוא אדם מבוגר מאוד וסובל מכמה מחלות ואף מחובר למכונת הנשמה, ובשבת האחרונה שכחנו לכבות את האור בחדרו והדבר מאוד הקשה עליו להירדם. האם מותר לכבות את האור בעבורו?

אם יש גוי מותר לומר לו לכבות. ואף במקום שאין גוי יש להקל לעשות כן בשינוי כגון במרפק אפילו ע"י ישראל, ויש להדגיש שדוק במקרה זה יש להקל לכבות בשינוי, מאחר והוא נחשב כחולה, אבל בלא זה חס וחלילה להקל בזה. (ש"ע סי' שלד סעיף כז. חזו"ע שבת ח"א עמ' רנו והלאה ושם בהערה. ח"ג עמ' תעז).

האם מותר להשתמש בתאריך לועזי?

מותר. אבל יש להקפיד להשתמש בשם החודש ולא במספר החודש. ואם יכול להשתמש בתאריך עברי נכון לנהוג כן. (שו"ת מהר"ם שיק סי' קעא. שו"ת יביע אומר ח"ג יו"ד סי' ט).

היו שותפים בחסד
08-8000-770

'מסעדת החסד' של הרב יגאל כהן
 מגישה ארוחות חמות ומכובדות
 למשפחות מעוטות יכולת

800-כ משפחות מקבלות מצרכי מזון
ארוחות צהריים חמות
200-כ ילדים מקבלים ארוחה חמה
OPEN 'המסעדה' פתוחה מידי יום

האבא הזה לא קנה היום לחם וחלב.
 לא כי הוא עייף
 אין לו איך לסיים את החודש.

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

מוציא שם רע

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו, והובא אל הכהן" (יד, ב). אמרו חכמים, מה זה "מצורע"? מוציא שם רע (ערכין דף טו ע"ב), אדם שמדבר רע על חברו לוקה בצרעת.

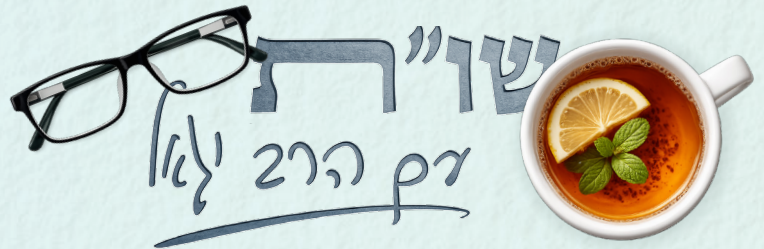
בספר "חובות הלכות" (שם) כותב סיפור על חסיד אחד, שהיה אדם שמדבר עליו לשון הרע, כל הזמן דיבר עליו רע. יום אחד שלח לו החסיד מתנה, אמר לו אותו אדם: על מה המתנה? אני מדבר עליך כל הזמן! אמר לו: כשאתה מדבר עלי לשון הרע, לוקחים מהזכויות שלך ואני מקבל אותן, אני לא לוקח מתנות בחינם, אני משלם לך... היה אפשר לחשוב שחובות הלכות כתב את זה מלבו, אבל מרן שאל את המלאך המגיד שלו: האם נכון הדבר שמי שמדבר לשון הרע מנכים לו מזכויותיו? והמלאך המגיד אמר לו: זו אמת (מגיד מישרים פרשת ויקהל).

בזה הסבירו גם מה שאמר דוד המלך: "ישיוח בי יושבי שער, ונגינות שותי שכר" (תהלים סט, יג). מה זה משנה אם הם יושבי שער או שותי שכר? דוד המלך מתלונן על זה שמדברים עליו, אבל מה ההבדל אם הם שותי שכר או שותי יין?... לפי מה שאמרנו מובן. דוד אמר: בשלמא אם אלה שמדברים עלי היו אנשים צדיקים ותלמידי חכמים, אז כאשר הם מדברים עלי רע אני מקבל חלק מהזכויות שלהם. אבל עכשיו שהם אנשים ריקים אני לא מרויח כלום, אני רק לא מפסיד - את העוונות שלי הם לוקחים, אבל אני לא מקבל זכויות.

אחד מתלמידיו של החפץ חיים אמר לו: הרב, אני רוצה להיות במחיצתך בגן עדן. אמר לו: אני כבר ששים שנה לא דיברתי לשון הרע, אם אתה מקבל על עצמך מעכשיו לא לדבר לשון הרע, אני מוכן. אמר לו: לא לדבר בכלל - אני לא יכול, והלך. אחר כך התלמיד התחרט, אמר: חבל שלא הסכמתי, הייתי מקבל על עצמי לא לדבר לשון הרע והייתי עומד בזה. זה לא קל, לא לדבר לשון הרע זה נסיון קשה. צריך ללמוד מהמדות הטובות של החפץ חיים.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

שאלה:

כבוד הרב את מקצת חטאי אני מזכיר, אני מוסכניק במקצועי ואני קובע את המחיר לפי הפרצוף של הבן אדם, האם זה מותר לפי ההלכה?

תשובה:

צריך לדעת שאדם שאומר מחיר מופקע לאדם אחר, (דהיינו שאם יעשה סיבוב במוסכים באזור לא ימצא מחיר כזה יקר) והוא מנצל את התמימות של האדם העומד מולו שלא כל כך מבין, הרי זה גזל ונקרא הונאה, (ובאופנים מסויימים צריך להחזיר לו את הכסף כמבואר במרן הש"ע בסיומן רכ"ז סעיף לו). ואם זה מחיר מצוי בשוק וזה רק כמה שקלים לכאן ולכאן, שפיר דמי ומותר. ולא לשכוח שאחד מהשאלות לעתיד לבא זה "האם המשא ומתן שלך היה באמונה"!

שאלה:

בטעות הנחתי בתחילת התפילה תפילין של ר"ת ובירכתי עליהם, ובסוף התפילה באתי להניח את התפילין של רש"י ומצאתי שהתבלבלתי, האם צריך לברך שוב על התפילין?

תשובה:

היות והיה הפסק גדול בין הברכה של תפילין ר"ת אין הברכה חלה ג"כ על תפילין של רש"י וצריך לחזור ולברך, ורק אם נזכר מיד בשעת ההנחה קודם שהפסיק בדיבור או בתפילה אינו צריך לחזור ולברך (הליכות עולם ח"א עמ' כ"ו).

שאלה:

ברוך ה' זכינו לכתוב ספר תורה ורצינו לדעת האם זו בעיה לכבד בכתיבת אותיות אדם שאינו שומר תורה ומצוות?

תשובה:

צריך לדעת שבס"ת צריך לכתוב לשם קדושת ספר תורה ואם כתבו שלא לשמו פסול (כמבואר במרן ביו"ד סי' רע"ד ס"א). והיות וישנם אנשים שאינם מכוונים בזה רוב הסופרים כותבים גם את צורת האות והאנשים רק ממלאים את האות בדיו שאז בלעדיהם היה הספר תורה כשר, לכן אפשר להקל להזמין את מי שרוצים, (כ"כ בילקו"י כרך ב' עמ' תקנ"ב). ועוד כתב גם בילקוט יוסף שישתדלו לכתחילה להזמין אנשים שומרי תורה ומצוות ולומר להם שיכתבו או ימלאו לשם קדושת ס"ת.

חלמת על חברותא אישית בקצב שלך?

פרויקט "ענפים"
עם כל הפינוקים בשבילך!

מיועד לגברים
ולנערים
שמחפשים
להכניס
משמעות
לערב שלהם
בדרך ייחודית
ומדגשת.

לימוד תורה אחד על אחד
בקצב שלך ובאיורה מרוממת

ארוחת ערב מפנקת
אחרי יום עבודה מגיע לך להתפנק.

פניולות לילדים
הילדים נהנים בחדר הסמוך בזמן
שאתה משקיע בלימוד

להרשמה שלחו ווטסאפ למספר <

055-8837733

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "אהבת לרעך כמוך"

"נוצר תאנה יאכל פריה"

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת בעל חנות פירות, מה צריך במקרה שלו להורות. הוא רוצה להגדיל את מאגר הלקוחות, ואחרי התייעצויות החליט לעשות, רשימת מבצעים לציבור, למשוך את הקונים בלי שום דיבור. וממילא הוא נזקק לעוד עובדים בחנות, לסדר את כל הפירות בסבלנות. ופרסם מודעה לציבור הרחב, שמחפש עובדים כאן ועכשיו.

אחר הצהריים הגיעו לפניו, שני בחורים יעקב ואליאב, וביקשו להתחיל אצלו לעבוד, בלי לחפש ערך וכבוד, רק לעשות קצת כסף מהצד, שיהיה להם מזומנים ביד. והם אמרו לו: מיד אחרי הלימודים, להתנסות בעבודה אנחנו מגיעים. ונתבקשו לסדר את הפירות, לראות מה הם יודעים לעשות. ואחר שראה שהם עובדים מאוד זריזים, ומסדרים יפה את הפירות בארגונים, ותוך שעה כל החנות מסודרת, ועבודתם להרבות לקוחות היא עוזרת, קיבל אותם לעבודה בחנות, לארגן את הפירות באומנות.

אחרי שנה של עבודה במסירות, הגיש יעקב מכתב התפטרות, ובו הוא כותב בכנות, את אשר בלבו, ומפרט במכתב את כאבו: זיכה אותה ה' לחזור בתשובה, לדרך התורה הקדושה והאהובה, והוא רוצה בקרוב להכנס לשייבה. ועכשיו הוא רוצה להודות, וגם להתוודות, שהוא וחברו גנבו פירות, לקחו לבית בלי רשות, ולא רק מהבננה והתות. ואפילו מהפירות היקרים, היו מחלקים לחברים, שאותם רצו להרשים, ועל מה שעשה הוא מאוד מצטער, ומוכן על משכורתו למחול ולוותר, ומבקש סליחה על מה שגנב, את יצר הרע הוא כבר עזב. בעל החנות מהמכתב התרגש, ולתת ליעקב את משכורתו הוא התעקש.

וכעת שואל בעל החנות, מה שאמר יעקב בפשטות, שגם אליאב היה גונב איתו יחד, והסירו מעליהם את מסווה הפחד, האם מותר לו להאמין לדבריו, שגם אליאב מחננתו גנב, או שיש בדבר שמועת שווא. וגם אינו יודע מה לעשות, האם לפטר את אליאב או לחשות. כי אולי הוא ממשיך לגנוב מהחנות, ורק מראה פנים של נאמנות?

ועניתי שכותב החפץ חיים כלל ז' סעיף ו', שאסור להאמין על אליאב, שהוא גם גנב מהחנות, ופרק מעליו עול החברות, ומותר להאמין רק על מה שאמר יעקב על עצמו, ולא במה שפסל את חברו. כי סתם איש מישראל הוא בחזקת הגון וכשר, ולא צריך בשביל זה תעודת הכשר (שם במ"ח ס"ק י"א). אבל על כל פנים מותר לחשוש, שלא יפול למלכודת ומקוש. ויעשה אחריו מעקבים, ויכין לו מארבים, לבדוק אם באמת הוא גונב, ואם במסתרים כלפיו הוא אויב. ועד שלא יברר את האמת, ואת דברי יעקב יאמת, אסור לו לקבל את דבריו, שלא ישל בקבלת שמע שוא.

נזכה לא לקבל לשון הרע על אף אחד, כי כל אחד מעם ישראל הוא מיוחד.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

דרר חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

גיעה עצמית

אחד מחסידיו של רבי אברהם מקאליסק זיע"א בכה לפניו: "רצוני לעבוד את ה' יתברך בכל לבי, אבל יצרי מעכב. איני מצליח לגבר עליו".

ענה לו רבי אברהם: "האמן לי שכהרף עין יכול אני לרוממך לדרגה עלאית אלא שבעיני ה' יקר וחביב קצה הצפורן מיגיעה עצמית, יותר מכל קדושה שתושפע עליך מלמעלה".

מסירות נפש

שאל רבי חיים מצאנז זיע"א שאלה שיש בכוחה ללמדנו הרבה. מה הטעם שבית המקדש נבנה על "הר מוריה" ולא על "הר סיני" שעליו נתנה התורה ומצוותיה, ומדוע מיד לאחר מתן תורה פקעה קדושתו של "הר סיני", בעוד ש"הר המוריה" נותרה קדושתו לעולם? והסביר, שהר סיני נתקדש בעת שירד עליו ה' יתברך, אולם קדושתו לא באה על ידי מעשה אדם, אלא משמים בלבד. לעומתו, "הר המוריה" לא נתקדש משמים, אלא במסירות נפשם של אבותינו אברהם ויצחק, שמסרו נפשם ממש במעשה העקדה. מטעם זה נבנה עליו בית מקדשנו ותפארתנו, ומסיבה זו קדושתו נצחית, שכן מסירות נפש עצומה נחקקת לעד. ובספר מקדש הלוי דינר (סוף פרשת וירא) ובשו"ת אמרי אליהו מלכא ח"ב (סימן י"ז) ובספר אמרי יהודה (פרשת יתרו).

שימסור נפשו

אחים יקרים! לדעת מה שכתב רבי אהרן ראטה זיע"א: "ולא תיכף מראה ה' יתברך סיוע מן השמים, רק אחר שימסור נפשו לה' הרבה פעמים, ויעמוד בנסיונות". שומר אמונים (מאמר הבטחון והתחזקות פ"ה).

שנורר בשמים

מובא בספר האמנתי כי אדבר מעשה ביהודי שהגיע לגרא"ל שטיינמן זיע"א וסיפר שאביו התגלה אליו בחלום וביקש שיתן לו מתנה, ושאלתו היא איזו מתנה יכול הוא לתת לאביו? אחר שהשיבו הרב ראו בני הבית שדמעות זולגות מעני הרב ושאלוהו לפשר הדבר השיבם: "אהרן! אהרן! רומזים לך בשמים להתחזק ולהרבות בתורה שלא תצטרך להיות 'שנורר' (מקבץ נדבות) בשמים".

ה' צלך על יד ימינך

מובא במדרש על הפסוק (תהלים קכ"א, ה') "ה' צלך על יד ימינך", [הובא בשל"ה (תולדות אדם שער הגדול), נפש החיים (ש"א פ"ז), קדושת לוי (פורים ד"ה או יבאר ותנכה ד"ה בגמרא), באר משה מקו'ניץ (ויקרא כו', ט'), קול דודי (עמוד מ), שעורי דעת ח"ב (עמוד לה), ונכתב בספר ח"א (עמוד מח), נפש שמשון (התורה וקניניה עמוד קנד), מעדני מלך ח"א (עמוד שיג)], מהו ה' צלך? כצלך. מה צלך אם אתה משחק לו הוא משחק לך, ואם אתה בוכה לו הוא בוכה כנגדך, ואם אתה מראה לו פנים זעומות או מסברות אף הוא נותן לך כך. אף הקב"ה צלך כשם שאתה עמו, הוא עמך.

וזה שכתוב (שמות ל"ב): "ונתנו איש כפר נפשו לה". וידוע שאת המילה "ונתנו" אפשר לקרוא מהתחלה לסוף ומהסוף להתחלה ללמדך שאם אתה נותן את כל הכח לה' יתברך, לנצח את היצר הרע כך ה' יתברך יעזור לך לנצח אותו.

מהרו להרשם >>>

03-8000-770

ישיבה לבחורים מתחזקים

גולא 20-27

בראשות הרב יגאל כהן

בניין חדש ומפואר | ארוחות מפנקות | צוות חם ואוהב

ביחד נלמד תורה עם דרך ארץ ואהבת ישראל!

שני חברים נפגשו. "אתה נראה טוב", אמר חבר א'. חבר ב' עונה לו: "חבל שאני לא יכול לומר זאת עליך... חחח". "למה?", שאל חבר א', "תעשה כמוני, תשקר".

לא כדאי לומר מחמאות שאינן נכונות. אך זוהר בפרשה מביא ואני מתרגם מארמית: "כמו שיש עונש לאדם על דיבור רע שאסור לדבר ודיבר, כך הוא ייענש בשביל דיבור טוב שבא לידו לדבר, ולא דיבר". בסדנה לפיתוח האישיות, המנחה הטיל על המשתתפים משימה - "עליכם עד השבוע הבא ללכת למישהו שאתם אוהבים ולומר להם זאת. אך זה צריך להיות מישהו שאף פעם לא אמרתם להם זאת, או לפחות לא בתקופה האחרונה".

שבוע לאחר מכן הם נתבקשו לשתף בחוויה שהיתה להם. אחד המשתתפים, אדם בן 50, סיפר שבתחילה הוא חשב שזהו תרגיל שטוטי והוא לא מתכוון לעשות אותו. אך בנסיעה חזרה מהסדנה, הוא חשב לעצמו - אם כן הייתי צריך לעשות את התרגיל למי הייתי אומר זאת? "הדמות הראשונה שקפצה לי לראש היתה אבא שלי. לפני חמש שנים היה ביננו ריב. אומנם השלמנו, אבל מאז כמעט ולא דברנו. באותה נסיעה החלטתי שאני הולך להגיד את המילים הללו, לו. למחרת התקשרתי לאבי ושאלתי אם אני יכול לקפוץ אליו בערב, הוא ענה: 'מה עכשיו?'. אמרתי לו שזה לא יקח הרבה זמן, והוא הסכים".

"בשעה 19:30 דפקתי בדלת של הורי. אבי פתח את הדלת. לא בזבזתי זמן - נכנסתי כמה צעדים ואמרתי לו 'אבא, הגעתי רק כדי להגיד לך שאני אוהב אותך'. קשה לי לתאר את מה שקרה שם, אבל אבי פרץ בככי. הוא חיבק אותי ואמר: 'תודה, אני תמיד אהבתי אותך, רק לא הצלחתי לומר זאת'."

"אבל זה לא סוף הסיפור. לאבי היו בעיות לב, שהוא אפילו לא סיפר לי עליהן. יומיים לאחר מכן הוא קיבל התקף לב ואושפז בבית החולים, מחוסר הכרה, לא יודעים אם הוא יקום ממנו או לא..."

המצורע בתורה, מביא ביום טהרתו שתי ציפורים. יש אומרים שאחת כנגד הדברים הלא טובים שהוא אמר, והשנייה כנגד הדברים הטובים שהוא לא אמר.

אל תחכו להגיד דברים טובים לאחרים, תגידו אותם עכשיו.

"המילים שאנו בוחרים להשתמש בהן הן המפתחות שפותחים את הדלתות לאנשים אחרים. ודא שהמפתחות שלך עשויים זהב."

השתיקה של סבא

תמיד ידעתי שסבא היה שם. כך אמרו בבית. "סבא עבר את

השואה". המילים נאמרו בכבוד, כמעט בלחשה, אבל אף אחד לא הרחיב מעבר לזה. כילד הייתי מסתכל על המספר שלו ושואל מה זה? והתשובה תמיד היתה זה משהו ישן, לא חשוב, ומאז לא שאלתי שוב. סבא היה איש שקט. לא מהאנשים שמספרים סיפורים בקול רם. אבל בכל ערב שבת הוא עומד ליד הנרות של סבתא, עוצם עיניים זמן ארוך מדי, כאילו מדבר עם מישהו שאנחנו לא רואים. ביום השואה האחרון בבית הספר ביקשו מאיתנו להביא עדות משפחתית, לא רציתי לשאול אותו כי פחדתי לפתוח משהו כואב, אבל בערב ראיתי אותו לבד במרפסת וניגשתי אליו. "אני צריך להביא עבודה לבית הספר בנושא השואה". הוא שתק זמן ארוך ואז אמר בשקט "בוא נשב". הוא לא דיבר על מחנות, לא תיאר זוועות. הוא דיבר רק על אמא שלו. על איך היא היתה מדליקה נרות ואיך הוא היה עומדת ליד ומסתכל באור. "כשהייתי שם", הוא אמר: "לא ידעתי אם אשאר בחיים, אבל אמרתי לעצמי שאם אזכה להקים בית, אדליק שוב אור בשבילם".

"לא ידעתי אם אשאר בחיים, אבל אמרתי לעצמי שאם אזכה להקים בית, אדליק שוב אור בשבילם".

באותו רגע הבנתי למה הוא עומד ליד הנרות כל כך הרבה זמן. הוא לא רק מתפלל, הוא ממשיך. ביום השואה הקשבתי לצפירה ולא חשבתי רק על מספרים וספרים, חשבתי על הילד שסבא היה ועל הבית שהוא בנה. הבנתי שיש אנשים שראו את האור גם בימים של חושך גמור.

זוכים להיות חלק באחזקת תורה!

מעל 180 אברכים לומדים בכלל "ביע אומר" ומתפללים לזכות מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו < 03-8000770

הַשְּׂפֵלָה שֶׁהוֹלִידָה מַלְכוֹת

כשעזרא אחי נולד, השכנים הביאו לנו "מתנה". זו היתה קופסה גדולה, עטופה בנייר חגיגי שעורר בנו התרגשות עצומה. אבל ברגע שפתחנו אותה, השמחה הפכה להלם נורא: בתוך קופסת נעליים ישנה הונחו שלושה עכברים מתים. באותו רגע, לא העכברים שברו את לבי, אלא המבט של הורי.

מתים. באותו רגע, לא העכברים שברו את לבי, אלא המבט של הורי. הייתי בן חמש כשקרה המקרה עם העכברים, ולא יכולתי לשאת את זה יותר. "לא אתן להורי להתבייש ככה" קבעתי. בכיתה א' הייתי ילד כשרוני שקולט הכל, אבל רעב. החלטתי: "אני לא אתן להם להתבייש יותר". יצאתי מהמסגרת הלימודית וחיפשתי עם אחיי איך להביא כסף בכדי להכניס אוכל לפה שלנו. ואז גיליתי משהו... מאה מטר מהבית היתה המזבלה העירונית. שם חיפשנו נחושת, ברזל ועץ כדי למכור. בזכות הכסף הזה, לחם ומרגרינה הפכו לארוחות שלנו. נכנס אוכל הביתה יותר בכבוד, ולא רק שאריות של אוכל מהשכנים. בגיל 10 גיליתי את הסברס. בערבית קוראים לו "סאבר", שפירושו סבלנות, בגלל המאמץ הנדרש להתעסק איתו. מהכסף שחסכתי קניתי כמויות של סברסים. הקוצים לא הפחידו אותי; הרעב היה חזק יותר. בקרוב כבר היו לי עשרה עובדים מבוגרים ממני. כל אחד קיבל דלי, מכר בריכוזים קרובים, והכסף הגיע אליי. ככה הוריי נשמו לרווחה ויכלו להוציא את הראש מהמים. הבנתי אז שילד רעב יעשה הכל כדי לשרוד. התפנית הגיעה במלחמת ששת הימים, כשהייתי בן 14. בזמן שנאצר איים ברדיו והעולם רעד, אני הייתי עסוק בדבר אחד: איך להביא כסף. הרשויות הורו לפנות את המקלטים מגרוטאות לקראת המלחמה. הבנתי

שלוש, אני יחזקאל, בן 72 מטבריה, אח לתשעה אחים שיהיו בריאים. הוריי עלו לארץ לאחר נישואיהם ונקלטו באוהלים בחיפה. העניות היתה גדולה מאוד, ואני נולדתי ישר לתוכה. אני זוכר את הקושי הגדול להביא אוכל הביתה. אבי ז"ל היה נגר בחוץ לארץ והם חיו במצב טוב, אך כשעלה לארץ לא היתה עבודה. הוא נכנס למשבר ועבד בעבודות מזדמנות ללא הצלחה. האוכל? כל מה שנשאר מהשכנים היינו לוקחים הביתה ואוכלים יחד בשמחה. בינתיים קיבלנו דירה קטנה של 39 מ"ר מולשכת הסעד. זה היה המקום החם שלנו להניח בו את הראש. עם הזמן גדלנו והיינו 12 נפשות בתוך הבית הקטן הזה. זה נשמע בלתי אפשרי, אבל העוני היה כל כך חזק, שהוא פשוט הצליח לפנות מקום בלב ובבית לכולנו יחד. הקושי היה גדול גם מבחינה נפשית: היינו ללעג וקלס בעיני השכנים, שצחקו עלינו על כל ילד שנולד. הם לא הבינו את האומץ של הוריי להקים משפחה גדולה כזו. אבל אמא שלי היתה אומרת: "אלוקים נתן לכל ילד את הברכה שלו, הוא לא שוכח אף אחד". היה איזה רגע שלא אשכח בחיים שלי, זה קרה כשעזרא אחי נולד, השכנים הביאו לנו "מתנה".

זו היתה קופסה גדולה, עטופה בנייר חגיגי שעורר בנו התרגשות עצומה. כשאנחנו נקבל מתנה, זה לא היה הגיוני. אבל ברגע שפתחנו אותה, השמחה הפכה להלם נורא: בתוך קופסת נעליים ישנה הונחו שלושה עכברים

סרקו את
הקוד >

בספר
'שיעורי הרב יגאל כהן'
**תמצאו חיזוקים
אמיתיים לנשמה**

תשובות שמאירות את הדרך
והטראה שבונה עומק פנימי
אמיתי.

כל מה שצריך זה
**חיזוק
לנשמה**

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

כח הדיבור

פרשיות תזריע - ומצורע נראות במבט ראשון כעוסקות בנושאים רפואיים וטכניים של טומאה וטהרה. אך חז"ל מגלים לנו שה"צרעת" אינה מחלה גופנית רגילה, אלא תופעה רוחנית שבאה כתוצאה מחטא הדיבור - "לשון הרע". כאן טמון אחד השיעורים החינוכיים החשובים ביותר עבורנו כהורים וכמחנכים.

הקב"ה ברא את העולם בדיבור: "ויאמר אלוהים יהי אור". האדם, שנברא בצלם אלוהים, קיבל גם הוא את הכוח הזה - "כח הדיבור".

ואכן המצורע, שדיבר לשון הרע ופגע באחדות החברתית, נענש בבידוד: "בדד ישב, מחוץ למחנה מושבו". המסר ברור: מי שהשתמש בכוח הדיבור כדי להפריד בין אנשים, צריך לחוות בעצמו באופן אישי את הפירוד כדי להכין את משמעות הדיבור המחבר.

בתהליך החינוך, המילים שלנו הן ה"מכחול" שבאמצעותו הילד מצייר את דימויו העצמי. כשאנו אומרים לילד מילה טובה, אנו לא רק מחמיאים לו - אנו בוראים בתוכו כוחות חדשים. לעומת זאת, מילה של ביקורת פוגענית או כינוי גנאי, עלולים ליצור "צרעת" רוחנית בנפשו - תחושת דחייה, חוסר בטחון וצמצום. הכהן, איש החסד המברך את ישראל באהבה, מלמד אותנו שיעור מאלף בחינוך וביחסים: האבחנה אינה מטרה, היא כלי לריפוי. כאשר הכהן ניגש לראות נגע, הוא אינו בא כ"שופט" קר המחפש פגמים, אלא כ"רופא של הנשמה" המבקש להשיב את האדם אל המחנה.

כך בחינוך ילדינו גם כשאנו מזהים "נגע" - התנהגות לא ראויה או קושי - עלינו לגשת אליו ב"עין של כהן". לא כדי לתייג את הילד או לשפוט אותו, אלא מתוך רצון עמוק לטהר ולרומם. הכהן מחפש את הדרך להכשיר את הבית, ואנו מחפשים את הדרך להאיר את הלב.

פרשת מצורע מזכירה לנו שהדיבור הוא הכלי העוצמתי ביותר שניתן לאדם. אם הדיבור הקלקל יצר את הנגע, הרי שהדיבור המתוקן הוא זה שירפא אותו.

יהי רצון שנוכה להשתמש בכח הדיבור שניתן לנו כדי להרבות אהבה, לבנות את בטחונם העצמי של צעירי הצאן, ולהפוך את בתינו למשכן של שכינה וטהרה.

שזה הזמן לעשות כסף ממה שאנשים הפקירו. אספתי הכל לשטח של 50 מ"ר מאחורי הבית ושמרתי על השלל. אחרי המלחמה, בזמן שילדים שיחקו מחבואים, אני עבדתי סביב השעון בשווקים ומכרתי הכל. לאט לאט התקדמתי ופתחתי בסטה מאולתרת לפירות וירקות ליד הבית. פתאום יכולנו לאכול בשר.

יום אחד אחי הציע: "אולי נקנה חנות כאן בשורה?". צחקתי, אבל במחשבה של רגע העזתי ושאלתי את יורם, בעל החנות, אם הוא מוכר. הוא הביט בי בחצי רחם: "ילד, לך הביתה". לא ויתרתי. הוא ביקש שאבוא עם מבוגר. דוד שלי גדעון בא, שמנו כסף על החשבון וחתמנו זיכרון דברים על 60,000 לירות. עבדתי כמו חמור אבל לא הגעתי ליעד.

הלכתי לשפוף את הלב אצל אמא. היא אמרה לי: "בן שלי, אצלנו אומרים 'לשמור גרוש לבן ליום שחור'. מהכסף שהבאת במשך השנים קניתי זהב כדי שערך הכסף ישמר. קח אותו כערבון להלוואה שתשיג". בזכותה הגעתי ל-40 אלף לירות. יורם המוכר סירב: "בלי כל הכסף אין מה לדבר". הוא הראה לנו את הדלת. במחשבה של ילד, הפעלתי את מערכת האמון שלי. "יורם", אמרתי בנחישות, "קח את ה-40 אלף, הם שלך מעכשיו. את החנות אל תיתן לי עד שאשלים ל-60 אלף. מה אתה אומר?". הוא הביט בי נצח של שניות, התפעל מהאומץ של ילד בן 14 ואמר: "יאללה, בוא נסגור".

מאז הכל היסטוריה. החנות היתה רק ההתחלה. היום אני איש אמיד, אבל חי בפשטות. אני זוכר את ריח המזבלה ואת קוצי הסברס. יש לי בנים ונינים הולכים בדרך התורה - זה העושר האמיתי שלי. כשמיטפסים מהתחתית, לומדים שהנוף יפה לא בגלל הגובה, אלא בגלל הדרך המפרכת.

למדתי מזה המון לראות את המחר: אמא לימדה אותי לשמור "גרוש לבן ליום שחור". הוויתור של היום הוא המפתח למחר. מערכת אמון: המילה שלך היא הכל. אמון שווה יותר מצ'ק בבנק; עסקים עושים עם אנשים.

הסתפקות במועט: העושר הוא לא כמה יש לך בכיס, אלא כמה מעט אתה צריך כדי להיות מאושר.

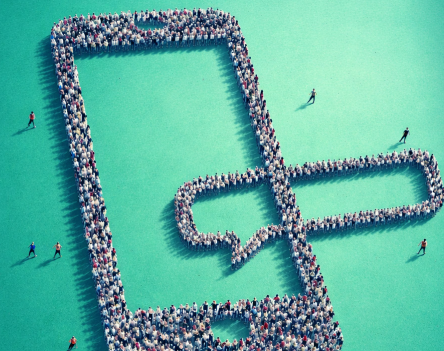
שיעור מהסברס: אל תפחד מהקוצים. כל דבר טוב דורש סבלנות ("סאבר"). הפרי המתוק מחכה למי שלא מפחד להיעקץ.

משבר כהזדמנות: איפה שכולם ראו פחד ואשפה במקלטים, אני ראיתי כלים להצלת הבית. תמיד אפשר לצמוח מתוך הכאוס.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

שלחו הודעת
"צרף" מספר

058-77-36363

מעל 50,000

כבר מקבלים את החיזוק היומי
הישר לווצאפ

סרטוני ילדים | לימוד | סרטוני חיזוק
ב. א. חובת הלבבות | ועוד...

בשלשלאות ברזל היות וכתוב
שאם הוא נמצא במקום הקדוש
הזה ויש לו מחשבה אחת
לא טובה או כוונה לא טובה
בתפילה, הוא מת במקום! לכן
קשרו אותו בשלשלאות כדי
שיוכלו למשוך אותו החוצה...
איך הגיעו לשם שועלים?!
כולם קרעו את הבגדים שלהם
בצער ובבכיות נוראות ורק רבי
עקיבא צחק... תארי לעצמך

שאת רואה בית כנסת נשרף או ספר תורה עולה בלהבות ח"ו, איך אפשר
לצחוק?! שאלו אותו כולם: "כיצד יתכן שברגע כזה אתה צוחק?!"

ענה להם רבי עקיבא: "יש שתי נבואות, הנבואה של הנביא אוריה אומרת
שבית המקדש יחרב והנבואה של הנביא זכריה אומרת שבית המקדש
השלישי עתיד להיבנות... ועד שלא תתקיים הנבואה לפיה יחרב בית
המקדש, לא תוכל להתקיים הנבואה לפיה יבנה...". כל החיים שלו נשרפו
לו מול העיניים... והוא צוחק! רבי עקיבא ידע לראות את הטוב, הוא
ידע שזאת דרכו של העולם, שבלא מעט מקרים משהו צריך להיחרב
כדי שיבנה משהו חדש... הוא מבין שעצם העובדה שבורא עולם הוא זה
שמוליך אותו ואת מהלך חייו - זה מה שיוביל אותו למקום הכי טוב! כל
חייו הוביל אותו משפט אחד: "כל דעביד רחמנא לטב עביד" - כל מה
שבורא עולם עושה - הכל לטובה!

כמה עוצמה יש במשפט הזה... מה שנותר לי זה להעביר את המשפט
החזק הזה מהשפתיים אל הראש והלב, זאת העבודה הכי חשובה שלי, כדי
שאוכל לחיות כך בתמימות, רבי עקיבא לא היה חזק בשרירים... אך הוא
היה איתן באמונה וזה הכח הכי גדול בעולם!

לחיות באמונה
הרבנית מיטל דאודי
מרצה וסופרת

כדי שמשהו יבנה משהו צריך להיחרב

רבי עקיבא מעולם לא נתן לעצמו ליפול, על אף כל הקשיים. לא משנה
מה קרה לו ועם מה התמודד, לא משנה מה עבר לידו או עליו, היתה לו
ראייה צלולה של השגחה, הוא לא נתן למציאות להפחיד אותו מהסיבה
הפשוטה - שהוא ידע בכל מאודו וממש בעצמותו שיש לו את בורא
עולם... כשאני יודעת שיש לי את בורא עולם וזאת ידיעה אמיתית
ופשוטה אצלי, אין לי שום פחד!

הגמרא מספרת שכשבית המקדש נחרב, הם ראו שועלים יוצאים מבית
הקודש קודשים, חיה טמאה שיוצאת מהמקום הקדוש והטהור ביותר
בעולם, המקום אליו נכנס פעם בשנה הכהן הגדול, קושרים אותו

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

**אשה ששכחה 'רצה והחליצו' בסעודת
שבת האם צריכה לחזור?**

דינה בזה כאיש שבסעודה ראשונה ושניה צריכה לחזור,
ובסעודה שלישית אינה חוזרת. אלא שהאיש אם נזכר קודם
שהתחיל ברכת הטוב והמטיב, או אפילו התחיל הברכה קודם
שאמר תיבת 'לעד', יאמר נוסח 'אשר נתן שבתות למנוחה'
וכו'. ואשה אומרת בלי שם ומלכות.

בזמנך הפנוי | ענפים

בבית | ללא נסיון

מתאים לכל גיל

לפרטים והתקרבות <
055-6-888-010

ארגון "ענפים",
בנשיאות הרב יגאל
כהן שליט"א, מזמין
אותך לקחת חלק
במיזם מרגש של
קירוב לבבות וחברותא
טלפונית-
שיחת טלפון שבועית
בהתנדבות עם בנות
שמחפשות להתחזק

תתקרבי

דגל

יש משהי רחוקה

שמחכה לך!

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

עיקרו של הבית

"היי מה שלומך? הרבה זמן לא התראינו". "כן, שנים..." "מה את עושה היום? את בטח מנהלת בית ספר או לפחות מורה, עם הכישורים שיש לך".

"לא, האמת שכרגע אני לא עושה כלום. אני בבית". "אויש חבל... ממש מבוזבזת... הייתי בטוחה שתממשי יותר את היכולות שלך..." "ואת?" שואלת בחצי אוזן שמעדיפה לא לשמוע את התשובה האמיתית. "אני? ברוך ה' עובדת בחברת היי-טק מתקדמת, כבר שנים אני שם..." "יופי אז שיהיה בהצלחה..." "גם לך... אולי עוד יצא ממך משהו בעתיד..."

אמרה משפט מחץ בסוף, בכדי שלא אשכח חלילה את השיחה... אלא שאצא עם "מוסר השכל" וצידה לדרך - "שיצא ממני משהו"?! המון זמן הדהדו בי המחשבות... ובמיוחד המשפט האחרון שנאמר לעברי. לרגע נכנסתי ל"דאון" קל בכך שהאמנתי שאולי באמת יכולתי לעשות משהו אחר, ממצה יותר? ואז התחלתי להעלות במחשבתי את היומיום, התחלתי

לשחזר מה עושה אשה שבבית? כלום? כל היום יושבת רגל על רגל? - ממש לא.

אז למה אמרתי לה שאני לא עושה כלום?! הרי אמא עושה המון... מכבסת, מושהית, מנגה ומסדרת, מבשלת ואופה... מקפלת ומנגבת... וואו כמה שהיא עושה. מוציאה מהגנים, סופגת מצבי רוח ומשתדלת לגוון ביצירות. חושבת במה כל אחד צריך עזרה... חברתית או קוגניטיבית, משוחחת עם הגנת או עם הרב"ה... קונה ומחליפה, בודקת מחברות ובודקת ראשים, מקלחת, מאכילה, מלבישה, מסדרת מסדרת ומסדרת...

כל אחת מאיתנו ניחנה בכישורים מיוחדים - אם תביאי אותם לידי ביטוי בבית קודם - אשריך. וגם אם את עובדת - מצוין. זה הכי טוב בשבילך. אך אל תשפטי את אלו שלא... כל אחת עם הנפש שלה ומה שתואם לה למסלול חייה, הקב"ה הוא המחליט והיודע כל אחת מה טוב לה ומכוון אותה לכך.

גם אשה עובדת וגם אשה שלא, צריכה ויכולה לשים את ביתה במקום הראשון. לדאוג ליושביו ולטפח את הדריים בו. לא להתבלבל ולעשות את הבחור עיקר. כי העיקר הוא הבית פנימה. היכן שלא מקבלים טפיחה על השכם בכל מאמץ, רק הקב"ה הוא זה שמעריך כל צעד וטיפת מאמץ של אשה בביתה. וזה הכי חשוב!

תאיר ארץ
מזכת הרבים
התאיר גולן

צרעת, כהן, אהבת ישראל

הנושא העיקרי בפרשתנו, הוא נגע הצרעת. ידועים דברי חז"ל, כי נגע הצרעת בא על האדם כתוצאה מדיבור לשון הרע. חשוב לדעת, שהצרעת היא לא מחלת עור רגילה כמו שאנו מכירות היום. הצרעת שבתורה היתה תופעה רוחנית גופנית מיוחדת, שהופיעה כסימנים על

העור, על הבגדים ואפילו על קירות הבית. מי שהיה חושש שיש לו נגע, לא היה הולך לרופא - אלא אל הכהן. הכהן היה בודק את המראה של הנגע וקובע אם האדם טמא או טהור. אם הוכרז כמצורע, היה עליו לצאת מחוץ למחנה לזמן מסוים, לעבור תהליך של בדיקה והמתנה, ורק אחר כך - אם הנגע נעלם - היה חוזר למחנה בתהליך טהרה מסודר. הצרעת היא נגע בצבע לבן בדווקא. מדוע? - על כך אומר ה"כלי יקר", ואומר: כי מהו חטאו של בעל לשון הרע?

שהוא גורם לבייש את הזולת ולהלבין את פניו. וכך נענש הוא מידה כנגד מידה, גם כן בהלבנת העור. ובעוד שבעל לשון הרע עושה את מעשיו בסתר, באה הצרעת ומפרסמת את קלונו לעיני כלי! ה"אור החיים" מבחין בין שני סוגי לשון הרע: האומר שקר, הרי הוא בכלל "מוציא שם רע". על חטא כזה בא הנגע בצורת "שאת". לעומת זאת, מי שאומר אמת, הרי דבריו בהירים וברורים (מוכחים וחד-משמעיים), ועליו בא הנגע בצורת "בהרת".

תיקונו של בעל לשון הרע, אומר ה"כלי יקר", בא ע"י הכהן. הרי החטא נובע מחיסרון באהבת ישראל, ואישיותו של הכהן, כולה אהבה לכל יהודי באשר הוא. כל כהן הוא מבניו של אהרן הכהן, האוהב את הבריות ומקרבן לתורה. לכן הוא היכול לטהר את המצורע מאחד המניעים העיקריים הגורמים לו לדבר לשון הרע! שנזכה להתחזק באהבת ישראל ולשמור על לשוננו. שבת שלום!

בטרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים בואו להיות חלק <

03-8000-770

ביחד נותנים לתינוקות התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרונות, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

מפנקסו של מחנך
הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

המתלונן הסדרתי (א)

הייתי רוצה לדבר על נקודה מאד מצויה ובעיקר אצל ילדים: דומה שכולם מכירים את זן האנשים האלה, שתמיד אבל תמיד יש להם תלונות, הם אף פעם לא מרוצים, אף פעם לא טוב להם, קשה מאד לגרום להם הנאה כלשהי מלבד הנאת התלונה, הם קרוצים מאותו חומר של 'המתלונן הסדרתי' כבר מבריאת העולם. אם לא נעזור להם הם: יתלוננו על הקשיים, על החיים, לא טוב להם פה...

אם נעמיק קצת נגלה שיש פה כמה נקודות להדרכה:

א. האם באמת הילד מעריך ומודה למלך מלכי המלכים על כל הטוב שכן נתן לו וכן קיבל?

ב. האם באמת מגיע לו את התלונות - הבקשות שלו?!

ג. האם בעצם זו תלונה או סיבה למסיבה?!

ד. באיזה משקפיים הוא מסתכל - משקפיים ורודות או שחורות?

המעשה הבא ינסה לתת לנו כלים של הסתכלות נכונה: חייל בצבא ארה"ב בשם ג'ון ישב לו במשמרתו מביט לו במשקפת על גלי הים, ושם הוא מגלה דבר מעניין שני שחיינים שוחים להם להנאתם במרחק מה אחד מחביריו, ולפתע פתאום 'כריש' תוקף את אחד השחיינים, מיד ג'ון מזעיק עזרה ומודיע תקיפת כריש בחוף פלוני, ועיניו לא זזו מלהביט על הנעשה, והוא רואה את הבלתי יאומן את השחיין שלא הותקף שוחה לעבר חבירו הנתקף והכריש, הוא לא מסיר את עיניו מהמראה על אף שהוא רצה לעצום את עיניו מלראות את הדבר המוזעזע הבא, וכאן קרתה תפנית בלתי מוסברת באופן טבעי, הכריש מזנק לו שוב מן המים ונעלם מן האזור, וחבירו שהספיק להגיע, שם את הפצוע על כתיפו, ושחה במהירות שיא לעבר החוף, ושם כוחות הצלה חיכו להם לפי הודעתו של ג'ון, ובס"ד הצליחו להציל את חייו של השחיין הנתקף. כמוכן לקחו את עדותו של ג'ון היחיד שהיה עד למעשה.

וכעבור תקופת מה, מיודענו ג'ון קיבל הזמנת כבוד לבית הלבן שבו רוצים להעניק 'צל"ש' - אות גבורה לאותו שחיין שהלך להציל את חבירו במצב של סכנת חיים ואפס סיכויי הצלחה, ומכיון שהוא העד ראיה למעשה, מזמינים אותו לטקס. המשך אי"ה בשבוע הבא.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מרצה ומטפל זוגי

אחרי הריב איך באמת מרפאים?

הם רבו. ריב גדול. הוא צעק עליה מול כולם בחנות. היא "שכחה" אותו שעה שלמה ברכב. עכשיו הם בבית. לא מדברים. האוויר כבד. רוב הזוגות בשלב הזה עושים אחד משניים: או ש"שוטפים מתחת לשטיח" ומתנהגים כאילו כלום לא קרה, או שחוזרים שוב ושוב על אותו ריב בלי להתקדם. אבל יש דרך אחרת.

התורה מלמדת: המצורע שדיבר לשון הרע לא יכול פשוט "לעבור הלאה". יש תהליך: שבעה ימים, גילוח, טבילות, קרבנות. כי ריפוי פגיעה דורש תהליך מובנה.

ד"ר ג'ון גוטמן פיתח תהליך כזה. אבל קודם - איך בכלל מגיעים לזה? הנה הסוד: בזמן שאתם טובים (לא אחרי ריב), תכתבו על כרטיס קטן: "5 שלבים אחרי ריב". תשימו בארנק, וכשתריבו - אחרי שהעשן יתפוגג (שעה-שעתיים), אחד מכם יוציא את הכרטיס ויגיד: "בוא נדבר דרך זה".

אז מהם 5 השלבים?

שלב 1: להביע רגשות, לא האשמות. במקום "את אגואיסטית!" - "הרגשתי מזולזל", במקום "אתה תמיד צועק!" - "הרגשתי מבוכה". הוא: "הרגשתי כועס, לא מוערך, נטוש". היא: "הרגשתי מושפלת, מפוחדת, בהלם".

שלב 2: הסיפור שלי, הסיפור שלך. כל אחד מספר את הסיפור שלו. והשני רק משקף בחזרה - לא מתווכח! הוא: "חכייתי ברכב. 15 דקות... חצי שעה... שעה. חשבתי: 'הזמן שלי לא חשוב לה. היום שלי נהרס'. והיא משקפת: "אז חכיית שעה, חשבת שהזמן שלך לא משנה לי, ושהיום שלך הרוס. נכון?" "נכון".

עכשיו התור שלה: "התעוררתי אחרי סיוט והחנות עזרה לי להירגע. לא ראיתי איך הזמן עובר. חשבתי שאתה קורא ספר. ואז ראיתי אותך נכנס, זועם, צועק בקול - כולם הסתכלו. רציתי להיעלם". והוא משקף: "התענגת בחנות, איבדת זמן, חשבת שאני בסדר. ואז אני צעקתי מול כולם והרגשתי השפלה. זה הגיוני, אני בהחלט יכול להבין את זה".

אין ויכוח על מי צודק. שתי מציאויות.

שלב 3: למה זה כל כך כאב? זה המקום שבו מתחילים לגלות דברים - היא: "יש לי משהו עם ביושים פומביים... זה ממש קשה לי. תמיד היה לי קשה עם זה". "למה?" "אני לא יודעת... רגע... כן, אני זוכרת - בילדות, כשהיה לי הסד על הרגל, ילדים היו לועגים עלי מול כולם. זה היה נורא". הטריגר מתגלה תוך כדי.

והוא: "גם לי קשה עם תחושת חוסר שליטה. ממש לא נעים ליי". "למה?" "זה מזכיר לי את התיכון - הבריונות. הרגשתי שאני חייב לסבול ואין לי שום כח לעשות כלום". **שלב 4:** אחריות. הוא: "השפלתי אותך בפומבי. זה לא בסדר. מצטער". היא: "מחקתי אותך לגמרי. הפכתי את עצמי לכוכבת. מצטערת".

שלב 5: בפעם הבאה. היא: "אם אני רוצה להישאר - אצא אליך, אערכן". הוא: "אם אכעס - לא אצעק מול אנשים".

"יְטַהֵר אֶתוֹ" - ריפוי לוקח תהליך.

טעמי • המָקְרָא

הרב אלדד נגר

מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

מדוע מקיימים מצוות?

פרשתנו עוסקת בענייני טומאה וטהרה, וידועים דברי חכמינו שטומאה וטהרה הם חוק בתורה, חוק פירוש-מצווה שלא גילו לנו את טעמה, רוב גמור של המצוות ניתנו עם טעם, ויש כמה בודדות שלא, והרי ברור שכאשר אדם מבין למה הוא עושה, אז הוא יותר מתחבר ומזוהר נפש, ואם כן מדוע לא גילה לנו הקב"ה את הטעם? זה יכול ליצור אנטי, למה צריך לעשות? ככה! כי אני אמרתי.

אלא העניין פשוט, שיש שדרוג גדול לעובדת ה', כשמצרפים חוקים. ונסביר ע"י משל, יהודי שהולך לסופר לעשות קניות, ומעמיס בעגלתו את המצרכים, לכאורה הכל טוב ויפה אין כאן

לא מצווה ולא עברה, אבל לפתע הוא רואה איזה שוקולד שמאוד קורץ לו ונראה ממש משובח, הוא רואה שהוא תוצרת חוץ, מסתכל בכשרות ורואה שאין כשרות, ומתגבר על תאוותו ומחזירו למדף. ברגע זה בשמים מסתכלים עליו ושואלים, למה החזרת אותו? 'כי ה' יתברך אמר על זה לא! ושאר המוצרים בעגלתך קנית כי ה' יתברך אמר כן? ברגע זה כל המוצרים שהוא קנה הפכו למצוות ועבודת ה', נמצא האחד שעליו אמר לא, שידרג את כולם.

באותה מידה כל המצוות שיש לאדם בשמים, שהוא מבין למה נכון וטוב לו לקיימם, אפשר לשאול אותו למה אתה מקיימם? בגלל שה' ציווה ואתה עובד אותו, או בגלל שאתה רוצה ואתה עובד את החיים היפים שלך? אבל מספיק שהוא הוסיף כמה חוקים שמקיימם רק כי ה' ציווה, והוא משדרג את כל מצוותיו לעבודת ה', שהרי עושה מה שה' אמר, גם כשאין לו מזה רווח אישי לחיים, מתוך אמונה ואהבה לה' יתברך, ולכן נתן לנו הקב"ה ברוב מצוות טעם, כדי שנתחבר ונתמסר, אבל באהבתו אלינו נתן גם חוקים לשדרג את כל המצוות.

המכתב שלא נשלח

איכר קשה יום היה אבנר. בכפר נידח חי את חייו, אך אלו רחוקים היו מלהיות פשוטים. אבנר היה חסיד של שלמות, פרפקציוניסט בלתי נלאה. כל החלטה קטנה נשקלה אצלו במאזניים דמיוניות, כל פעולה דרשה דיוק של שעון, ומכל עניין פעוט הוא עשה 'עסק' שלם.

יום השוק השנתי הגיע. את ההכנות ליריד החל אבנר כבר חודשים מראש. נו, מה? שיהיה פרפקט וחלילה לא יחסר דבר. הוא ארז את תבואתו, והבטיח לאשתו כי ישלח לה מברק מיד כשיסיים למכור את כולה. הוא יצא לדרך מצויד בברכתה החמה.

ההשגחה האירה לו פנים, ובתוך ימים ספורים נחטפה תבואתו כולה. מרוצה מהצלחתו, אבנר התיישב מיד לקיים את הבטחתו. הוא טבל את הקולמוס בדיו וכתב: "אשתי היקרה, התבואה נמכרה ברווח נאה. אגיע מחר. מתגעגע, אבנר". הוא ניער את הקלף בחיך, אלא שאז... התעורר הפרפקציוניסט שבו.

"לשם מה הפתיחה המיותרת 'אשתי היקרה'?", הרהר בינו לבין עצמו, "הרי המכתב מיועד לאשתי, וברור שהיא יקרה לי". הוא מחק את הפתיחה.

"ומדוע לציין 'התבואה נמכרה'?", תהה שוב הקול הפנימי, "הרי סיכמנו שאכתוב רק כשאסיים למכור! אז אם אני כותב, ודאי שסיימתי למכור". ומחק גם זה.

"כתבתי 'ברווז נאה'?", הוא כמעט צחק על עצמו, "הרי אני סוחר, ובודאי שאמכור ברווח נאה ובמחיר הפסד". ומחק.

"ומה לגבי 'אגיע מחר' שכתבתי?", הוסיף לתהות, "בודאי שאגיע מחר! אלא מתי?!", גם במילה "מתגעגע" לא מצא אבנר טעם, והמילה האחרונה במכתב ממש גרמה לו לפרץ בצחוק עצמי: "אבנר". אלא מי?! חחח...

ואשתו? היא נותרה בביתה, דואגת ומצפה למכתב שלעולם לא יגיע. נקודה למחשבה: השאיפה המוגזמת ל"שלמות" גובעת לא פעם מהפחד לטעות או להיכשל, ובכוחה לשתק אותנו מלעשות את הדבר הנכון. זכרו: הכישלון היחיד הוא להימנע מעשייה או להפסיק לנסות. מוטב לנסות ולא להצליח, מאשר לקפוא במקום מתוך פחד. כי שלא מנסה, אמנם איננו נכשל - אבל הוא גם לא יגיע לשום מקום.

לב שמח

שמח בלי לב... האמנם?

מכירים את האיחול הזה, שנאמר לעיתים קרובות, בכל פעם מסיבה שונה: "בעזרת ה', הכי חשוב שהכל יהיה בלב שמח"?

לעיתים זה נאמר בהקשר ללידה, לקניית בית חדש או בכל דבר שבו אנו רוצים להדגיש את מעלת השמחה שבתוך העניין.

עלה בדעתכם פעם לשאול: האם יתכן להיות שמח ללא לב?

את המילים הבאות אני כותב בהתרגשות עצומה. המסר במאמר זה הוא עוצמתי במיוחד.

לכל אחד ואחת מאיתנו קורה שאנו שמחים יותר, ולפעמים שמחים פחות. מאורעות החיים מצליחים לשלוט ברגשות שלנו, וכביכול נראה שאין מה לעשות - השמחה לא נתונה בידיים שלנו. קיבענו לעצמנו תודעה: אם הכל זורם, יש פרנסה וכולם בריאים - אני שמח. חלילה אם לא, השמחה עוזבת, ובמקומה מגיעה העצבות.

אך מקרה מיוחד גרם לסדק עמוק בתפיסת החיים הזו.

אשתי, שבעזרת ה' עומדת לקראת סיום לימודים ארוכים ומפרכים בסיעוד (אחיות), ונמצאת כעת בהתנסות במחלקת צנתורים בבית החולים שיבא תל השומר, סיפרה לי מקרה מזעזע:

בחור צעיר שהלב שלו, ביום בהיר אחד, קרס והפסיק לעבוד. הוא מחובר למכשירים שמתיימרים להיות תחליף ללב - עשרות צינורות, מספר רב של תרופות ומכשירים שמנסים להחליף חלק קטן אך עיקרי שבורא עולם העניק לנו במתנה.

אך דבר אחד היא הוסיפה ואמרה:

הבחור הזה יושב ומחכה לתרומת לב, וכעת הוא האדם הכי שמח במחלקה. הוא מחייך ומאיר פנים לכולם. רגוע ושלו. לא מתלונן, אלא רק מצפה לרגע שיבשרו לו שנמצא לב מתאים.

כשמעתי את זה הזדעזעתי. עד כמה לפעמים אנחנו נופלים לעצבות ולהתמרמרות על גורל חינו, כאשר ברוב הפעמים מדובר בנקודות חסרות משמעות. וכאן יושב לו בחור ללא לב מתפקד, שמצליח להיות מאושר, שמח ורגוע.

מיד הבנתי שכל אחד מאיתנו חייב להפנים את התובנה הזו היטב:

השמחה היא בחירה. המקרים שקורים לנו בחיים - אינם בידינו; אך התגובה למה שקורה - כן בידיים שלנו.

רק עצמתי את העיניים והעזתי לדמיין את אותו בחור יושב לצד אדם שמתלונן שחם או קר לו מדי, ליד אדם שמתנשף בכבוד ובאנחה על כך שנקלע לפקק תנועה. הבחור מבית החולים לא יוכל לשמוע זאת; הוא ירצה לזעוק עד כמה כולנו ברי מזל - שאנחנו בריאים ואיננו זקוקים לאותם מכשירים.

אחים ואחיות יקרים,

ברוך ה' - יש לנו לב. אז שכבר יהיה בלב שמח.

שבת שלום

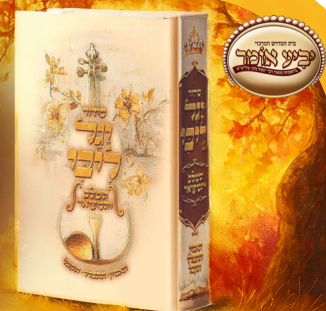
סידור "יגל ליבי" עם אימרות חיזוק של מו"ר הרב יגאל כהן שליט"א

רק ב 50 ₪ בלבד!!!

לרכישה
הכנסו לאתר "ביע אומר"
או חייגו
03-8000-770

יגל ליבי
בישור ענתך

אנין
האס

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

גם שקשה לפעמים...

אני שונא את השבת, לא היתה לי שום סיבה לחזור בתשובה - היתה לי תהילה, כבוד, כסף, משפחה טובה, חברים טובים, כדורגל בלי סוף. אבל תמיד הרגשתי ריקנות. בסוף כל יום, עם כל מה שהשגתי, היה שם חוסר סיפוק, חרדה פנימית, דיכאון שלא עזב אותי. ניסיתי כל דבר - תרופות, עצות, פעילויות - אבל שום דבר לא באמת פתר.

יום אחד, בשיעור עם הרבי שלי, שאלתי אותו מה לעשות. הוא אמר לי בקול שלו: "נסה לשמור שבת. פעם אחת". בהתחלה זה נראה לי בלתי אפשרי. השבת היתה קשה, מאוד קשה. לא היו חברים תומכים, לא היתה משפחה שתבין, הייתי לבד. ישבתי שעות בבית כנסת, מסתכל סביבי, מחכה שהשבת תסתיים, חושב לעצמי איך אפשר למצוא בה שמחה. אבל היתה לי ודאות אחת - התורה היא האמת. גם כשקשה, גם כשכואב, גם כשנראה שהדרך בלתי אפשרית - זה האמת. הקושי הוא חלק מהתהליך, והמאבק עצמו הוא מה שמלמד אותך. עם הזמן, שמירת השבת נתנה לי משהו שאין בשום דבר אחר. הדיכאון פחת, הריקנות נעלמה, והתחלתי להרגיש סיפוק אמיתי. גיליתי שה"ציפריקס" והתרופות לא יתנו את מה שהתורה נותנת - שלוה פנימית, משמעות אמיתית, חיבור למשהו גדול ממני.

אני מספר את זה כדי לומר דבר אחד ברור: אל תוותר. גם כשקשה, גם כשנראה שהדרך ארוכה וכואבת, אם אתה יודע שזו האמת - המשך. הסבל אינו סתם סבל, הוא הדרך אל השמחה האמיתית. אני סבלתי הרבה, אבל היום אני מסופק. התורה והאמונה נתנו לי את ה"אנטיביוטיקה" האמיתית לנפש. בסוף הדרך מגיעה תחושת סיפוק, שלוה פנימית ועושר רוחני שאין לו תחליף.

אל תוותר.

תתמיד, תחפש את האמת. מי שמתמיד - מגלה שמצא משהו גדול יותר מכל מה שחשב שהוא צריך.

חיוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב, אני רוצה מאוד לשמור שבת וקשה לי מאוד! אף אחד מהמשפחה שלי לא זורם איתי לשמור שבת וגם הסביבה שלי כולם מחללים שבת. אני ממש סובל כשאני שומר שבת!

תשובה: שאלה חשובה! אשריך צדיק!

מי שסובל ממנתה, כנראה שהוא לא הבין איך משתמשים בה...

בשביל ליהנות ממשבת חייב לדעת להתכונן ליום המרגש הזה! ולהלן מתכון קצרצר:
א. ללמוד הלכות שבת עם תלמיד חכם (אם אין לך מישהו כזה תיצור איתנו קשר ונסדר לך, או שתגיע למרכז התחברות (גבעה 50 ר"ג) ושם יש לנו רבנים בשפע, שזה התפקיד שלהם...).

ב. אחרי שלומדת (אפילו קצת) מה זה שבת, אתה צריך לקנות בכל יום מימי השבוע משהו מיוחד וטעים לשבת. (זה יעזור לך להתרגש ממשבת).

ג. תדאג שיהיו לך בגדים מיוחדים רק לשבת (כיפה, חולצה ציצית, מכנסיים, גרביים, נעליים (גם הבגדים הצמודים לגוף) חליפה, עניבה, שעון, מברשת שיניים, נטלה, כסא, שולחן).

ד. תכין ספרים, או עלונים, מעניינים ומחכימים לשבת.

ה. תחפש שיעורי תורה באזור מגורך.

ו. מידי פעם תזמין חבר ליהנות איתך יחד מכל הטוב הזה.

ז. מידי פעם תיסע לשבת חיוק ב"ביע אומר" או סמינר "ערכים" וכדומה.

אם תעשה את כל הסעיפים הנ"ל אתה תתרגש ממשבת קודש כבר מיום ראשון...

ותדע לך אהובי שהשבת שלך רצויה ואהובה לפני ה' יתברך יותר מהשבתות של כל תושבי בני ברק ביחד...

בהצלחה רבה אהובי!

שאלה: שלום כבוד הרב, אני בעל תשובה כבר 10 שנים ואני שומר את המצוות כמה שאני יכול, דבר אחד קשה לי מאוד - אני ספר נשים, זו כל הפרנסה שלי וזה מה שאני יודע לעשות, מה אני אמור לעשות?

תשובה: שאלה חשובה! אשריך אחי היקר!

קשה מאוד להיות באינטרקציה עם נשים ולשמור על מחשבה טהורה ונפש בריאה, והיה אצלי בקהילה יהודי נשוי עם אשה טובה ושלושה ילדים מתוקים שהיה ספר נשים ומשפחתו התפרקה וביתו נחרב בגלל זה ואין כאן מקום להאריך.

למעשה: אם אתה מסוגל לשמור על נקיות המחשבה א. תלמד אותי איך עושים את זה... ב. מותר לך לעסוק במלאכתך כספר נשים, כי זה בגדר "טרוד במלאכתו".

אבל אם בעשר שנים האחרונות מחשבותיך לא היו תמיד טהורות, תעשה טובה לעצמך ולמשפחתך ותמצא עבודה אחרת, כי בורא עולם ציווה אותך לעבוד בשביל ההשתדלות, ולא משנה לו דרך איזו עבודה הוא שולח לך את הכסף, ובטח לא עבודה שהיא נגד רצונו. ברוך תהיה.

הדין והרחמים יחד

שבת שלום אחים אהובים!

במשנה האחרונה של פרק א' בפרקי אבות, רבן שמעון בן גמליאל אומר: "על שלושה דברים העולם עומד, על הדין ועל האמת ועל השלום" (זכריה ח). שלושה עמודים שעליהם נשען העולם: דין, אמת ושלום. השבת נתמקד בדין - למה הוא כל כך חשוב?

הדין לא תמיד נתפס כמשהו טוב, אך למעשה הוא חיוני לעולם תקין. כשכשהורה מעניש את הילד, לא מדובר בכעס או ברוע, אלא ברצון לחנך, להציב גבולות ולמנוע טעויות שיכולות להזיק לו. דין הוא הדרך להראות לילד את

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

הגבולות, למנוע ממנו ליפול ולהוביל אותו להתנהגות טובה יותר.

המושנה מלמדת אותנו שהדין הוא לא בהכרח רע, אלא כלי שמראה לנו את הדרך הנכונה. זהו חלק מהשיטה האלוקית שמכילה גם רחמים אינסופיים, שמעניקים לנו את כל מה שטוב לנו בעולם. כשאנחנו פוגשים את הדין, עלינו לדעת לשמוח בו ולראות בו הזדמנות לצמיחה ולהתפתחות.

אז גם כשבא הדין, זכרו - אם זה מה שבורא עולם מבקש, זהו הדבר הטוב ביותר בשבילנו.

שבת שלום ומבורך

קיימיקס

כפארה **בפארק** **את**

תקציר: 55 ספר
אלי, טרולי וכובי יצילים בזכות שעת הלמוד האפית. ובעתים - חוקרים כפאחים את הקוד של השבב שנתקל בכחו של גדי, יוצאים לסקינה בטטח הלינה פאנק ופוצאים את הפעודה ואף קורצים את חוסי תפץ הסובבים אותה. הפופוסור כתקט להשתקיל טבבים לילדים, ובין טופסים עליו ופחליטים להפתו צוד חפט דקות עד לפצוץ הפתירה.

שכבים ילדי מעבדה...
וקופים פגועים... עולם שלם מתחת ללונה פארק. מזמה שכזאת בפארק!

הרופא הרבנשו!
הילדים!!!
אלללל!!!

גדי מטפל על ידי רופא עולמי שהגיע הנה בהשגחה פרטית מי העלה בדעתו שהכל יפטר כה באפון נסי ומשלם?

כעבר מספר שעות בבית החולים.
ספרו לנו, מה בדיק היה שם?
זה ספור ארך מאד. עוד נכתב עליו 'קומיקס'. ספרו אתם בבקשה, מה קורה עם גדי עכשו?

הרב שורץ...
תלכו לישה, הא?

במטוס לארץ ישראל.
לא נותר על שעת הלמוד שלנו, ויהי מה!
הכל היה שונה כדי שאוכל שוב לקמד תורה.
שעת הלמוד - הכל בזכותה. ושום מזמה בפארק לא תוכל לה!

סוף!!!

נראה אותך

חידה
מי קיבל את העיר חברון לנחמה?

תשובה מפרשת תרומה חמישים אמה.

הילד/ה הזוכה
אביטל אגמון
מחריש

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תוכר בפרס
anafeamalon@gmail.com

מה לא עושים כשמעמם...

פשוט מפה רואים את הכל

רגע... זה עדיין לא חוכן

ר	י	ס	ה
ט	ל	נ	מ

אמרים עם ליבי וליבי!

שוב עבר לנו השבוע במהירות הבזק, כך שאנו מאוד שמחים שאנחנו נפגשים שוב.

יגל וליבי: הפעם אנו רוצים לגעת בשאלה מאוד מעניינת, וגם לנו הילדים זה נוגע, ואולי תשאלו את ההורים, או הרבנים והמורים, את השאלה הזו.

יגל: האם אפשר לברך 'שהחינו' על פרי שאנו לא אוהבים את טעמו? **ליבי:** לא מברכים על פרי שאנו לא אוהבים. כי חכמינו קבעו זאת להלכה, שאת ברכת 'שהחינו' מברכים כשאוכלים פרי חדש שאנחנו אוכלים בפעם הראשונה באותה השנה, ואם אנו לא אוהבים את טעמו של הפרי, אז אנו לא שמחים בו, ואם לא שמחים בו - לא מברכים 'שהחינו'.

יגל: איזו תשובה יפה ומחפיה. ונוסיף עוד דבר - אם בשלחו יש כמה פרות חדשים, מברכים רק פעם אחת 'שהחינו' וכך פוטרם את הכל. אבל עדיף יותר שהם לא יהיו בשלחו לפניכם, כדי שגברך על כל פרי ופרי את ברכת 'שהחינו'.

יגל וליבי: עד כאן חברים יקרים וצדיקים, אל תשכחו לומר זאת בשלחו השבת, בפתה או בכל מקום שתמצאו...

להתראות בשבוע הבא!

לפני שאנחנו אומרים משהו על מישהו, כדאי לשאל שלוש שאלות קטנות: האם זה אמת? האם זה נחוץ? האם זה לא יפגע? אם התשובה לכלן "כן" - אפשר לדבר.

אם לא - עדיף לשמור את זה לעצמנו!

כי הפה שלנו הוא מתנה מזה - ומתנות, משתמשים בהן רק לדברים טובים!

שבת שלום ומברך!

פרשת שבוע אוזרים

פרשיות תזריע מצרע

פרשיות תזריע-מצרע מדברות על דברים שנשמעים קצת מוזרים לילדים - לדה, טמאה וטהרה, ומחלה מיחדת שנקראת צרעת. אבל לא לפחד, מאחורי הדברים האלה מסתתרת תורה מדהימה!

הצרעת בתורה, היא לא סתם מחלת עור רגילה. החכמים אמרו שהיא באה בגלל לשון הרע - כלומר, כשמישהו מדבר רעות על חבר, על שכן, על אה או אהות. הגוף מבחין מראה מה קורה בפנים!

דמיונו שכל פעם שהייתם אומרים משהו רע על מישהו - היה נראה לכם על העור שלכם... פנראה היינו חושבים הרבה יותר לפני שאנחנו מדברים!

הפה בודק את המצב, והאדם עם הצרעת צריך לשבת לבד מחוץ למחנה. נשמע קשה, נכון? אבל יש בזה חכמה עמקה - אותו אדם שגרם לאחרים להרגיש לבד ונפגעים מהמלים שלו, עכשו מרגיש בעצמו מה זה להיות לבד. זה נותן לו זמן לחשב ולהתחרט.

דגמא - שני ילדים, יוסי ודני, היו חברים טובים. יום אחד יוסי ספר לכל הפתה משהו מביד על דני. דני הרגיש נורא לבד ועצוב. יוסי לא הבין כמה כאב גרם - עד שמישהו עשה לו בדיקת אותו דבר. רק אז הוא הבין. התורה למדה את זה כבר אלפי שנים!

ילדים יקרים, ה' רוצה שנשמור על הפה שלנו כמו שאנחנו שומרים על אוצר יקר. מלה אחת יכולה לבנות אדם - ומלה אחת יכולה לשבר אותו.

מצאו 10 הבאים

מהו

הפסוק למסעך צפורה

הילד/ה הזוכה
רונה סלר
מצור יצחק

תשובה מפרשת תרומה:
"וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאִמָּם
זֶהב וְכֶסֶף וְנִחְשֶׁת"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

היהודים שאם בשר נתעלם מן העין אסור לאכול מחשש שיחלף בבשר אסור. באותו הרגע קם המלך על רגליו ובהתרגשות גדולה אמר לרב: אשריכם היהודים שפך מנהגכם! ומיד התנדף ואמר שבאותו הרגע שהרים הרב את עיניו לראות את הצפור, סבב המלך את השלחן העגל ובכך גרם שהצלחת של המלך שהיה בה אכל שאינו כשר, החלפה בצלחתו של הרב עם האכל הכשר. וכך, בזכות שמירת המצוות - נצל הרב ממאכלות אסורות.

שבת שלום ומברך

סיפורי צדיקים

שומר פתאים ה'

רבי דון יצחק אברבנאל היה שר האוצר של מלך ספרד. חכם גדול היה רבי יצחק ונאהב ביותר על המלך. יום אחד בקש המלך להזמין אותו לסעד עמו את ארוחת הצהריים, אך הרב ענה בכבד ראש, שמנהג היהודים לאכל רק בשר כשר למהדרין שנשחט ובשל על ידי יהודים יראי שמים בכלים כשרים כדת וכדין, זאת כדי לא להכשל במאכלות אסורות. ואכן צוה המלך להביא יהודים עם כלים מיוחדים ואף שוחט ירא שמים שיכין לרב את האכל הנדרש קלה כבחמורה. כשהגיע היום הנכסף ישב המלך עם הרב יצחק בחצר הארמון מול שלחן עגל וגדול שהיה ערוך בהוד והדר, וצוה להביא מלצרים יהודים שישו לרב את האכל הכשר. תוך כדי הסעודה עפה לה צפור יפה ליד השלחן ובאותו הרגע נצל המלך את ההזדמנות ואמר לרב שיביט ביפיה של הצפור המיוחדת. לאחר שהביט הרב למעלה, לא המשיך יותר לאכל מהאכל שהגיש לפניו. כששאלו המלך מדוע אינו אוכל, השיב לו שישנה הלכה אצל

נפלאות הבריאה

שמואל קוריב

המקור הקצר והחזק של היונה - מ ת א ם לאסוף מזון מהקרע.

שני ההורים היונים משתתפים בגדול הגוזלים, ומאכילים אותם במזון מיוחד הנקרא חלב יונים, הנוצר בזפק שלהם.

הקול הרך של היונה, והליכתה השקטה, מעניקים לה מראה רגוע ושלום. למרות פשטותה, היונה היא עוף חכם, חברותי ובעל זכרון טוב. היא מסתגלת בקלות לסביבה משתנה, אך נשארת נאמנה לקול ולמשפחה.

היונה מזכירה לנו את ערך השלום, הנאמנות וההתמדה, ומלמדת שגם בעל חיים קטן יכול לשאת מסר גדול של תקווה וברכה לעולם כולו.

יונה

היונה היא מהעופות המקרים והאהובים ביותר על האדם. היא חיה בקרבת בני אדם כבר אלפי שנים, ונמצאת בערים, בכפרים ובאזורים פתוחים. היונה נזכרת בתורה כסמל של טהר ונאמנות, וכבר בספור נח נשלחה היונה לבדק אם קלו המים מעל הארץ. ליונה יש כשר נויט מפלא. היא מסוגלת לשוב לקול שלה ממרחקים גדולים מאוד, גם אם העברה למקום שאינה מכירה. חוקרים סבורים שהיא משתמשת בשלוב של ראייה חדה, תחושת כוון לשמש ואף בשדה המגנטי של כדור הארץ. בזכות יכלת מרשימה זו, שמשו יונים בעבר להעברת הודעות חשובות ונקראו "יונות דאר". היונה נזונה בעקר מזרעים ודגנים.

האור כבר מתפשט ברחבי הארץ

עלוני "יגל ליבי" כבר נמצאים בבתי כנסת, שכונות וקהילות כל שבוע.
בואו להיות חלק מהאור שממשיך לגדול והפיצו עוד קדושה, אמונה ושמחה

התקשרו עכשיו < 03-8000-770

השיעורים הקבועים של הרב יגאל כהן

מוזמנים לשיעורי אמונה והלכה
במדרשת פסגות

ימי ראשון ורביעי | 19:30 | רח' גליס 37 בפ"ת

לביירוים בוואטסאפ < 058-7736363

כל מה שצריך זה שקטה לנשמה

בספר 'יגל ליבי בישועתך' של הרב יגאל כהן
תמצאו את הדרך לשמחה אמיתית לנשמה
תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה
עומק פנימי אמיתי.

סרקו את הקוד < [QR Code]

תורמים ומאירים את העולם

תרמו עכשיו לפעילויות הרב

- מרכז תינוקות** - מטרנות ומוצרים חיוניים לתינוקות
- סמטרי קירוב** - שבתות חיזוק לקרוב רחוקים
- המסעדה** - סיוע בארוחות לנזקקים
- 24 שעות קו הלכה** - ושיעורים בטלפון
- 180 אברכים** - לימוד תורה בכלל
- שידורים חיים** - לזיכוי הרבים בכל רשתות המדיה
- "יגל ליבי"** - ישיבה לבעלי תשובה
- מחסן החסד** - חלוקת סלי מזון
- מדרשויות לנוער** - מסגרות חיזוק

רוצים להיות שותפים? חייגו < 03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

- לרפואת אפרת בת מרסל
- לעילוי נשמת אלי בן שולה
- לעילוי נשמת ציון בן חנה
- לעילוי נשמת אסתר בת חנום ועזריה
- נר תמיד ל"ע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ול"ע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה